

Vicente Huidobro

Altazor

(részlet)

Altazor mitől veszett el első nyugalmad?
Milyen gonosz angyal állt mosolyod ajtajába
karddal a kezében?
Ki vetette be szorongással szemeid istenséget díszítő
síkságát?
Hogyhogy egyszer csak megérezted a létezés
rémületét?
És az a hang amelyik rád kiabált élsz és nem látod
ahogy élsz
Ki terelte össze gondolataidat a fájdalom összes
szelének metszéspontjába?
Álmaid gyémántja meghasadt a döbbenet tengerén
Elvesztél Altazor
Egyedül a világmindenség közepében
Egyedül mint az úr magaslatain virágzó jel
Nincs se jó se rossz se igazság se rend se szépség

Hová lettél Altazor?

A gyötrelem ködhalmaza folyóként árad
és a vonzás törvénye szerint ragad el
A szagokká szilárdult ködhalmaz saját magányától
menekül
Érzem egy távcső revolverként mered rám
Egy üstökös örökkévalósággal töltött csóvája
ostorozza arcomat
Míg egy csöndes tavat keres fáradhatatlanul ahol
felfrissítheti kicselezhetetlen terhét

Altazor meg fogsz halni Hangod elszárad és
láthatatlan leszél
A föld tovább kering majd pontos pályáján
Botlástól rettegve mint kötélháncos a rettenet
pillantásait vonó zsinóron
Hiába keresel tébolyult szemet
Nincs kijárat és a szél kizökkenti a bolygókat
Azt hiszed, nem számít az örök zuhanás ha a szökés
sikeres
Nem látod, hogy már zuhansz is?

Tisztítsd meg előítéletes és erkölcsös fejed
És ha felfelé törekszel de nem érsz el semmit
Zuhanj csak ne szakítsd meg zuhanásod ne félj hogy
megfeneklesz az árnyékban
Ne félj önmagad rejtélyétől
Esetleg találsz egy éjszaka nélküli fényt
Ahogy a szakadékok bukkánóin kóvályog

Zuhanj

Zuhanj örökre

Zuhanj a végtelen legaljára
Zuhanj az idő legaljára
Zuhanj önmagad legaljára
Zuhanj olyan mélyre amilyen mélyre lehet
Zuhanj ne szédülj
Minden téren és koron át
Minden lelken és vágyon és hajótörésen át
Zuhanj utad során égesd fel a csillagokat a
tengereket
Égesd fel a szemeket amikkel rád néznek és a
szíveket amik várnak rád
Égesd fel hangoddal a szelet
A hangodba gabalyodó szelet
És a csontbarlangjában didergő éjszakát
Zuhanj fiatalságban
Zuhanj öregségben
Zuhanj könnyekben
Zuhanj nevetésekben
Zuhanj zenére a világra
Zuhanj fejedről lábadra
Zuhanj lábadról fejedre
Zuhanj a tengerből a forrásba
Zuhanj a csend utolsó örvényébe
Mint a süllyedő hajó oltja le fényeit
Mindennek vége
Az emberevő tenger a könnyörtelen sziklák ajtaján
dörömböl
A kutyák haláluk óráján ugatnak
És az ég hallgatja a csillagok távolodó lépteit
Egyedül vagy
És egyenest a halálba méész, mint egy sarkárol levált
jéghegy
Leszáll az éj közben az óceánban keresi szívét
A pillantás szökőárrá duzzad
És miközben a hullámok visszafordulnak
A hold a fénygyerek kiszökik a dagállal
Nézd a teli eget
Dúsabb mint a bányák erei

Keresztelőre váró csillagokkal teli ég
Az örök vizekbe dobott égitest szétporló törmeléke
mind
Nem tudják mit akarnak azt sem vannak e odaát
rejtett hálók
Azt sem miféle kéz tartja a gyeplőt
Azt sem, milyen mellkas fújja rájuk a szelet
At sem tudják, nincs e kéz és nincs e mellkas
A horgászhegyek
Magasak mint a vágyaim
És én kivetem az égből utolsó gyötrelmeimet
Éneklő madarak hordják szét a világba

/Szolcsányi Ákos fordítása/

(Az itt közölt szakasz a chilei költő Altazor című művének egy nagyobb részletéből származik.
A teljes részlet a Pannon Tükör Online-on olvasható.)

BEDŐ SÁNDOR: Levitézlett lovag – 1995

